

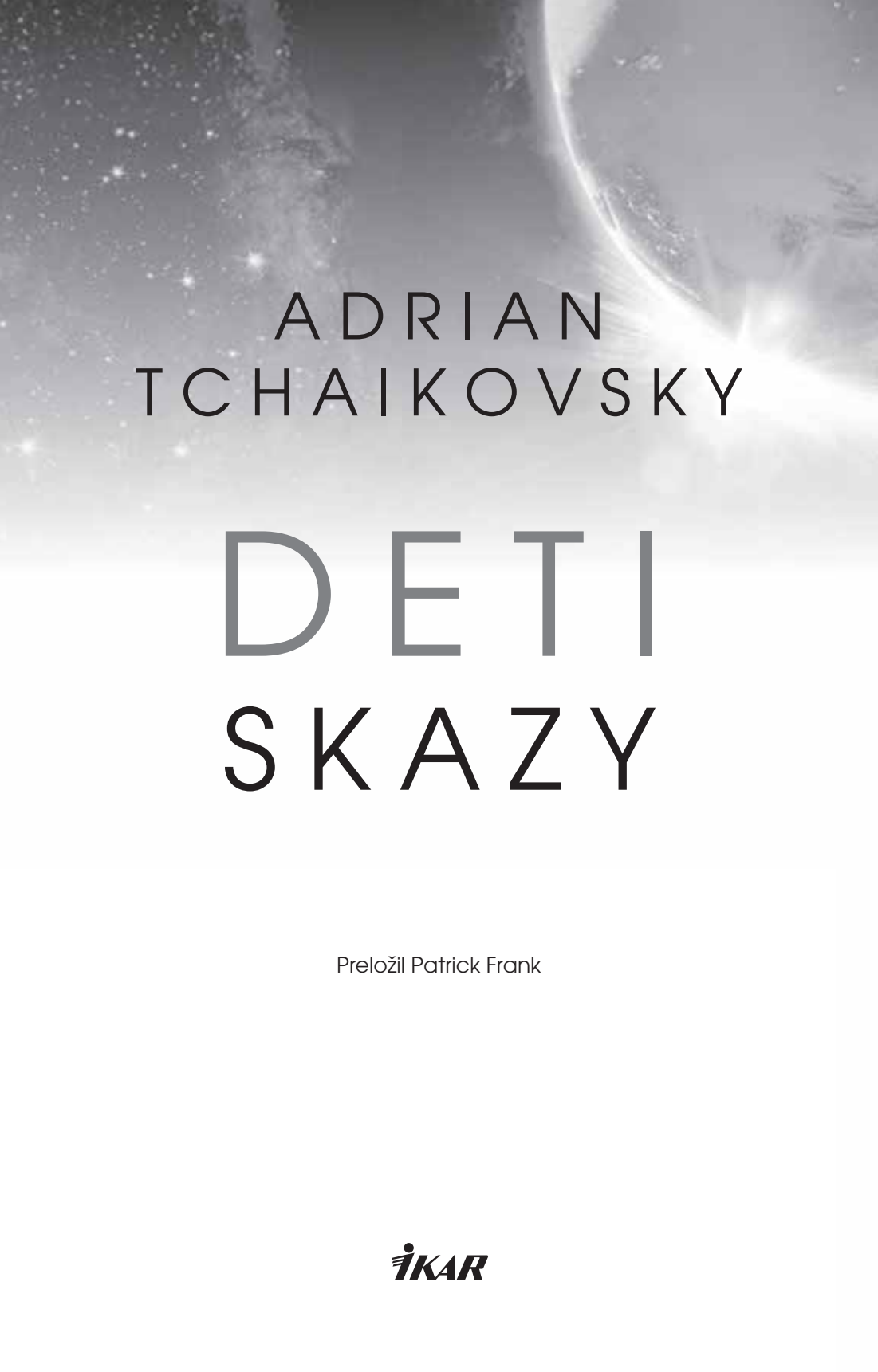
ADRIAN
TCHAIKOVSKY

DETI SKAZY

IKAR

ČO NÁM NAŠEPKÁVA VESMÍR?

ADRIAN
TCHAIKOVSKY

DETI
SKAZY

Preložil Patrick Frank

IKAR

Adrian Tchaikovsky
THE CHILDREN OF RUIN

Copyright © Adrian Czajkowski 2019
First published 2019 by Macmillan, an imprint
of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers
International Limited
Translation © 2026 by Patrick Frank
Cover design © by Shutterstock
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Children of Ruin
(Pan Books an imprint of Pan Macmillan,
London, 2019) preložil Patrick Frank.
Redakčná úprava Anetta Letková
Jazyková korektúra Tatiana Žáryová
Zodpovedná editorka Karin Kissová
Úprava obálky podľa originálu Augustín Putera
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 806. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0969-1

Venujem Pavlovi

Podakovanie

Pre tento príbeh som využil nejednu múdru hlavu. Najväčšmi by som sa chcel poďakovať môjmu tímu odborných poradcov, konkrétne Maeghin Roninovej, Petrovi Coffeymu, Philipovi Hodderovi, Nathanovi Youngovi, Richardovi G. Cleggovi, Brianovi Whitovi, Katherine Inskipovej, Andrewovi Blainovi, Stewartovi Hotstonovi, Winchell Chungovej a najmä Michaelovi Czajkowskiemu za dodatočnú pomoc s planetárnou mechanikou a fantasticky inšpiratívne Nickovi Bradbeerovi, neskutočnému guruovi hviezdnych lodí.

Okrem tohto elitného tímu vedátorov sa ako vždy musím poďakovať Simonovi Kavanaghovi, najlepšiemu z agentov, a Belle Paganovej aj všetkým ostatným v Pan Macmillan, ktorí sa podieľali na vzniku tejto knihy rovnako ako nanovírus na urýchlení evolúcie rôznych tvorov, o ktorých píšem. Toto dielo (a vlastne ani žiadne iné) by som tiež nevytvoril bez neustálej podpory mojej manželky, doktorky Anne-Marie Czajkowskej, ktorú už takto trápim dlhé roky.

*Ak je vám možno v siatbu času zrieť
a semä znáť, naň očakáva vzrast...*

William Shakespeare, *Macbeth*

MINULOST' 1
ZASE DALŠIA
GENÉZA

1

Nejeden príbeh sa začína prebudením. Disra Senkovi spal už celé desaťročia. Kým bol mimo, doma ubehol celý ľudský život a zlomok tejto doby aj v bezprostrednom okolí jeho spiaceho tela, kde čas plynul celkom inak podľa toho, ako veľmi sa blížili k rýchlosti svetla. On sám nevnímal vôbec nijaký čas – vôbec nič okrem bezvedomia studeného spánku v hibernačnej schránke. Za starých čias vedeli, ako na to.

Spôsob, akým sa prebudí, si vybral sám. Niektorí z jeho kolegov – tí, ktorým podľa neho chýbala predstavivosť – si nechali zopakovať kľúčové informácie, správy z domova, technické údaje z lode, aby mohli vyskočiť zo studeného spánku s hlavou plnou údajov, pripravení vrhnúť sa k svojim pracovným staniciam a hneď sa aj pustiť do práce. Bolo to trápne, keď zväžíme, že ich práca potrvá celé desaťročia. Väčšina kolegov Senkovihho nikdy neohromila.

On sa miesto toho paradoxne budil snom. Vznášal sa v ňom v priezračne vlačnej vode Koralového mora, ktoré v tomto panenskom stave prestalo existovať dávno pred jeho narodením. Slnko prenikalo pod hladinu ako žiara nespočetných zafírov. Pod ním sa v záplave farieb tiahla Veľká koralová bariéra alebo aspoň to, čo si o nej naštudoval. Kam oko dovidelo, všade len zmes červenej, purpurovej a zelenej ako v nejakom mimozemskom meste. Koralová metropola prekypovala životom – všade videl pohyb, tu pomalší, tam bleskurýchly, inde plazivý. Senko-

vi sa ledabolo prevracal vo vode a pohľadom benevolentného boha si napoly spiaci a napoly pri vedomí obzeral svoj výtvor, takže si mohol vychutnať radosť z toho, že niečo také priviedol k životu, no ešte ho nemučilo vedomie, že originál je už dávno mŕtvý.

Nakoniec sa mu ukázal jeden z jeho výnimočných priateľov. Hladko vysunul svoje poddajné telo z pukliny v skalách a opatrne sa vlnil k nemu. Oči celkom ako Senkoviho a pritom úplne iné si ho obzerali s falošnou múdrosťou, ktorou príroda inak obdarúva len sovy. Natiahol k nemu rameno (alebo možno natiahla – určiť pohlavie chobotníc je pri takomto stretnutí extrémne ťažké) ako Adam k svojmu božstvu a on nenásilne vystrel ruku, aby ten dotyk prijal.

Bol to dobrý sen. Naprogramoval si ho sám. Vytvoril v ňom komplexnú sekvenciu mentálnej simulácie, ktorá ťaží z niektorých jeho spomienok a mieša ich do čohosi takmer nového. Stále to bolo snové, nereálne, no keďže práve to chcel, bol s tým spokojný. Musel sa preto veľmi umne nabúrať do lodných počítačov, lebo stretnutia s morskou faunou nepatrili k preddefinovaným možnostiam pri zobúdzaní. Najťažšie bolo dostať do lodnej databázy neurologickú sekvenciu tak, aby nik neodhalil jeho zásahy. V tom čase sa už v lodných systémoch hrabal celkom pravidelne a nik mu na to neprišiel. Po čase dospel k záveru, že Teraformačná iniciatíva doma na Zemi vážne zanedbala digitálnu bezpečnosť, mykol nad tým plecóm a ďalej sa vŕtal v systéme. Koniec koncov, čo také hrozné by sa mohlo stať?

V rámci ciest do virtuálnej architektúry protokolov ich misie narazil aj na seba samého, respektíve na profil člena posádky menom Disra Senkovi a jeho podrobné hodnotenie. Špičkové technické vedomosti boli u všetkých členov posádky úplná samozrejmosť, takže sa radšej pozrel na hodnotenie svojej osobnosti. Pre dlhoročné misie tohto typu malo dva základné piliere zamerané na diametrálne odlišné veci. Jeden sa týkal toho, ako dobre zvládne daný človek dlhodobú prácu v izolácii a ako znesie to, že je vytrhnutý z obrovskej masy ľudstva aj jeho dejín. Túto

časť zvládal na výbornú. Druhý pilier sa týkal schopnosti daného človeka pracovať v stiesnených priestoroch s ďalšími ľuďmi, pred ktorými tam niet úniku. S hrôzou zistil, že ho za výsledky v tomto smere takmer vylúčili z programu. Sám seba vždy pokladal za príjemného a spoločenského človeka. Už ako deväťročný sa zaoberal vytváraním pseudointeligencií, aby mal s kým konverzovať, a vari nebol doma obklopený domácimi maznáčikmi nepomerne viac ako ktorýkoľvek iný člen posádky? Aký lepší indikátor srdečnej a láskyplnej povahy by ešte chceli? Doma mal devätnásť akvárií, z toho dve také veľké, že sa v nich dalo potápať. Mnoho ich obyvateľov patrilo k jeho najlepším priateľom. Ako by si niekto mohol myslieť, že je nespoločenský, a dokonca o tom napísať všetky tieto nespravodlivé a urážlivé komentáre?

Samozrejme, hovoril si to len ironicky. Posudzovatelia mysleli ľudských priateľov a tí nikdy nepatrili k jeho silným stránkam. Aj tak ich však niekoľko mal a vedel dobre pracovať v prostredí zameranom na výkon, v ktorom sa všetci sústreďujú na spoločné ciele. Keď potom prišlo na odpočinok a rekreáciu, tak... Asi nepatril k tým, s ktorými je vždy super zábava, ale aspoň nikomu neležal v žalúdku. No a podľa jeho skromného názoru neexistoval nik, kto by si vedel užiť vtipy tak ako on. Problém bol iba v tom, že ostatným jeho vtipy vôbec nepripadali vtipné.

Celkovo vzaté bol však spoločensky neškodný a v kombinácii s nepopierateľnými kvalitami v odbore ho to dostalo do posádky. Nejaká ďalšia kombinácia hodnotení a počítačových podprogramov z neho potom urobila šéfa teraformačnej skupiny, len jediný krok pod najvyšším veliteľom, lebo ak máte v tíme mierne vyšinutého génia, pri vesle by ho bola škoda. Toto vlastne čítal priamo v hodnotení psychologičky, ktorá navrhla jeho povýšenie, a vnímal to ako veľký kompliment.

Teraz ho však potrebovali v bdelom stave. V nereálnom oceánе sa mohol naťahovať, koľko chcel, nikdy sa mu nepodarilo celkom dotknúť natiahnutého ramena a všetci jeho maznáčikovia boli dávno mŕtvi na Zemi vzdialenej viac ako tridsať svetelných rokov.

Otvoril oči s vedomím, že blažený úsmev zo sna mu ostal aj po zobudení. Cítil sa sviežo a bol pripravený na nový deň. Rýchla kontrola lodných systémov ho ubezpečila, že dorazili na miesto určenia a majú za sebou aj fázu decelerácie, takže je čas ukončiť studený spánok. Posadil sa a poriadne sa povystieral (skôr len naoko ako zo skutočnej potreby, lebo sa naučil robiť najrôznejšie veci iba preto, lebo ich ľudia skrátka robia, a nedráždiť zbytočne svojich súputníkov. V hibernačnom oddelení nebol jediný, no neobklopoval ho ani ruch čerstvo zobudenej posádky. Namiesto toho mal jeho herecký výkon presne jedného diváka: veliteľa misie Yusufa Baltiela.

„Zdravíčko, veliteľ,“ oslovil ho Senkovi. Trocha ho znepokojovalo, že je tam len on a ako sa naňho pozerá. Rád mal pod kontrolou príčiny aj následky a zvyčajne bol dosť šikovný na to, aby sa vyhol prekvapeniam. Znova si od lode vyžiadal dáta a tentoraz narazil na množstvo oblastí zaťažených informačným embargom. Nemohol sa do nich dostať ani on, ani nik iný okrem Baltiela. *To nie je dobré*, pomyslel si.

„Potrebujem názor druhého človeka,“ oznámil mu Baltiel.

„Nechaj ma hádať: Chýba tu planéta?“ Bol to starý vtíp zo začiatkov skúmania exoplanét. Dáta niekedy tvrdili, že tam je planéta podobná Zemi, no v skutočnosti to spôsobila len kombinácia iných faktorov, ktoré vyvolali takýto dojem. Samozrejme, sem už letela sonda, ktorá zvláda oveľa vyššiu akceleráciu ako loď s ľudskou posádkou. Tá overila, či sa tam skutočne nachádza teraformovateľná planéta, a odoslala výsledky na Zem. Predsa by neposlali misiu s ľudskou posádkou len tak, z rozmaru... Nie? Senkovimu sa fakt nechcelo obracať loď a letieť naspäť domov.

„Planéta tu je.“ Až teraz si Disra uvedomil, ako divne napätý je veliteľ misie, ktorý sa inak vždy dokonale ovláda. Takmer až vibroval ako struna. „Planéta tu je,“ zopakoval, „ale máme problém. Zatiaľ ho držím pod pokrievkou, ale je priveľký na to, aby som o ňom rozhodol sám. Chcem, aby si sa naň pozrel aj ty.“

Kvôli embargu – Senkovimu pripadalo detinské riešiť veci práve ním – museli ísť pešo do centrálnej riadiacej miestnosti, aby videli, čo to Baltiela tak vyviedlo z miery. Všetci ostatní boli stále pokojne zamrazení. Pre koho je teda celá táto šaráda? Bombardoval systém požiadavkami, aby zistil, čo sa smie dozvedieť a čo nie. Inak to nešlo, lebo počítač mu nevedel povedať, ktoré oblasti sú preňho zakázané, až kým v ňom nenarazil na citlivé miesto a neprinútil ho takpovediac zavrieť ústa. Obyčajná chôdza z miesta na miesto sa podľa jeho názoru mala už dávno eliminovať a rotačná gravitácia mu spôsobovala dosť vážne problémy, takže sa s nohami do X tackal po okraji posádkového prstenca a nevládal držať krok s rúznym veliteľom. Zistenie, že Baltiel zablokoval všetky prenosy na Zem, ho trochu zneistilo aj napriek tomu, že aj najnaliehavejšiemu volaniu o pomoc by trvalo vyše tridsať rokov, kým by tam dorazilo. Nemal pocit, že by vedel vražedného Baltiela zadržať na tak dlho – vlastne ani celkom nakrátko, keď už na to príde.

„Však mi to rovno povedz, veliteľ,“ frflal mu za chrbtom.

Baltiel zastal a obrátil sa k nemu. Mal pritom taký horlivý výraz, až to Disrom nechtiac myklo. *Našiel Boha*, napadlo mu ako prvé. Bolo by to mimoriadne nešťastné, najmä s prihliadnutím na posledné správy z domova. Cestou si letmo pozrel novinky – všetky boli desaťročia staré, no zdalo sa, že si Zem pred časom prešla brutálnym obdobím terorizmu namierenému proti vede a kadejakých iných trápení. *Človek je potom hneď rád, že letí vesmírom, no nie?*

„Najprv to musíš vidieť.“ Nebolo to samoučelné tajnostkárstvo. Baltiel sa vzpriamril, akoby sa chystal odhaliť niečo zásadné, potom to však nezvládol a nepovedal vôbec nič.

Po ďalšej stovke krokov na nohách ako z gumy došli do centrálnej riadiacej miestnosti, kde sa na veľkých displejoch zobrazovali planetárne dáta aj vizuálna reprezentácia systému, do ktorého nakoniec dorazili. Svoje pôvodné meno Tess 834 dostal podľa pradávného satelitu na obežnej dráhe Zeme, ktorý ho ako prvý objavil v hĺbinách vesmíru.

Senkovi začal s veľkými vecami. Skontroloval, či sa hviezda nechystá premeniť na novu, hľadal vážne narušenia alebo absencie medzi Tess 834b, ,c' a ,d' – trojicou kolosálnych plynových obrov, ktoré tvorili pás virtuálneho planetária a mali tú česť dostať prvé písmená abecedy, lebo ich pozemské prístroje vďaka rozmerom detegovali ako prvé. Dva z nich dosahovali takmer veľkosť Jupitera a tretí bol ešte oveľa väčší. *Pekný obranný val vnútorných planét proti meteorom*, pomyslel si.

,E' a ,f' boli ďalej od hviezdy. Išlo o obludy z kameňa a ľadu na osamelej dráhe v diaľkach, z ktorých miestne slnko už skoro vyzeralo len ako jedna z mnohých hviezd. Vnútorné svetly boli tri. Prvý sa takmer dotýkal hornej atmosféry hviezdy a zvyšné dva spolu veľmi tesne susedili v obývateľnej zóne, pritom však vyzerali tak odlišne, ako je pri takýchto súrodencoch vôbec možné. Senkovi si vytiahol ďalšie dáta, lebo stále nechápal, v čom je problém. Vonkajšia z dvojice, Tess 834g, bola o čosi menšia ako Zem a ľadovo žiarila cez tenkú atmosféru bez skleníkových plynov. Všetko teplo, čo sa na ňu dostalo, sa zase odrazilo do vesmíru. Či už ležala v obývateľnej zóne, alebo nie, každý ľudský návštevník by zistil, že na vrchole leta mu tam jedlo mrzne na lyžici všade okrem rovníka. Druhá planéta, ich cieľ s dočasným menom Tess 834h, bola teplejšia ako Zem, o čosi väčšia a s kalnou atmosférou, ktorá žiarlivo udržiavala čo najviac z tepla miestneho slnka. Mala dosť veľký mesiac, aby na nej bol príliv a odliv aj aby si udržala stabilnú os rotácie. Pôvodné merania vykazovali prítomnosť väčšiny prvkov, ktoré sa hodia pre udržanie ľudského života. Celkovo sa dalo povedať, že keď sa na nej vyšantia teraformátori, bude to pre ľudstvo veľmi slušný domov. Funkčná ekológia sa na nej dala inštalovať bez väčších problémov a potom už stačilo len počkať, kedy sa na nej usídlia ľudia. Alebo možno dorazí šibnutá Kernová a v mene vedy tam rozpúta nepredstaviteľné hrôzy. Mnoho členov teraformačnej skupiny bolo frustrovaných z ich slávnej šampiónky a najvyššej šéfky Avrany Kernovej, lebo jej priority akoby v skutočnosti vôbec neladili s navonok hlásanými cieľmi. Senkovi

z nej bol frustrovaný preto, lebo si uzurpovala právo robiť všetky zábavné experimenty, ktoré by rád skúšal aj on.

„Všetko vyzerá dobre...” *Akurát, že až príliš dobre*, uvedomil si, keď to povedal nahlas. Najmä obsah kyslíka v atmosfére bol na Tess 834h vyšší, ako by sa dalo čakať. „Ehm... Na čo sa to pozeráme?”

„Toto bol jeden z posledných prieskumov,” odpovedal mu zozadu Baltiel. „V tom čase už boli veľmi sústredené. Už sa vzdali pátrania po ďalších veciach. Po takých, ktoré sa vymykajú z bežného uvažovania.” *Po tých, ktoré môžu všetko od základu zmeniť*. Nahlas to nepovedal, no Senkovi počul v jeho slovách ozvenu tejto myšlienky.

Kým sa blížili k sústave Tess 834, ich loď vykonala vlastný prieskum. Keďže mala nepomerne lepšie prístroje ako staré sondy na výskum exoplanét, vypracovala detailný obraz o výzvach, ktorým budú čeliť pri teraformácii. Pri nových dátach ani nežmurkla a nenapadlo jej, že ide o veľký objav. Rovnako ako sondy, aj ona mohla vidieť len to, čo jej prikázali hľadať. Senkovi mal teraz podobný problém. Dokonca si vytiahol najlepšie vizuálne zobrazenie planéty z čias, keď ju loď tesne míňala na brzdnnej dráhe okolo červenooranžového slnka. Jediný hnedý megakontinent, veľké more farby atramentu, špirálovité chumáče mrakov. „Pravdupovediac, vyzerá na ideálneho kandidáta na teraformáciu...”

Baltiel však nič nevrazil a všetky zvuky v miestnosti, každý šuchot a pohyb, sa nakoniec prepadli do hlbokého ticha, kým čakal, až Senkovi získa celkom iný pohľad na dáta, ako keď sa pozeráte na optický klam a zrazu vidíte namiesto dvoch tvárí vázu. No a Senkovi nakoniec prestal vnímať dáta ako sondu a začal sa na ne pozeráť ako človek. Potom aj on zmeravel a zmlkol.

Leteli zo Zeme ďalej ako ktorýkoľvek iný človek, precestovali jednu celú generáciu. Zanechali za sebou planétu zmietanú politickými šarvátkami, aby túto púštnu guľu obohatili o dar života. Prišli však neskoro. Život už na nej bol.

2

Teraformačné plavidlo sa volalo *Egejčan*. Všetci okrem Senkoviho a Baltiela si mysleli, že je to len ďalšie z mien na dlhom elektronickom zozname, z ktorého nejaký počítač vyberá názvy lodí, ktoré nikoho neurazia. V skutočnosti Senkovi čírou náhodou prenikol do zraniteľnej časti dátového reťazca a premenoval *Maráthu* na *Egejčana*, lebo sa mu viac páčil. Nemalo význam oznamovať to širokej verejnosti, najmä keď majú všetci toľko práce.

Egejčan viezol trinásťčlennú posádku, momentálne už prebudenú do posledného člena. Lodná datasféra priam zunela úsilím zvyšných jedenástich, ktorí sa snažili zistiť, čo sa deje. Keby to nechali na ňom, Senkovi by tú informáciu jednoducho zverejnil alebo ju, naopak, vôbec neprezradil, ale Baltiel bol v hĺbke duše šoumen a navyše sa chystal navrhnúť dosť drastický odklon od ich misie. Senkovi vďaka skorému varovaniu už pracoval na protinávrhoch, lebo k Tess 834 letel s nejakým zámerom a nepáčilo sa mu, keď mu ľudia menili plány – hoci aj také, ktoré vznikli pred desaťročiami.

On a Baltiel sa museli poriadne zapotíť ešte aj pred tým, ako zobudili ostatných. *Egejčan* sa nachádzal na stabilnej orbite Tess 834h, no dátové embargo platilo aj na obrazovky s prenosom z vonkajších kamier, ktoré by im ukazovali planétu ako veľké okná.

Spoločne museli vyrobiť atmosférickú sondu s ďalekým doletom, ktorá zvládne veľmi špeciálnu misiu. Úprimne po-

vedané, najťažšia na tom bola dôsledná dezinfekcia. Niektoré pozemské baktérie prežijú aj vákuum, aj páľavu pri zostupe cez atmosféru, a storočie vesmírneho priemyslu vytvorilo bizarný nový habitat, na obývanie ktorého sa zmutovala nejedna baktéria a pleseň. Pre teraformátorov to zvyčajne nepredstavovalo problém, veď ich úlohou bolo predsa osídliť planétu toľkými formami pozemského života, koľkými sa len dá. Baltiel však nehodlal nič riskovať. Pod nimi bol živý svet a posledné, po čom túžil, bolo rozpútať na ňom nejakú mikrobiálnu apokalypsu.

Preto dali sondu vytlačiť od nuly v dokonale sterilnom prostredí, obaliť penou a vypustiť do vesmíru, kde sa odlúpe jej mäkký obal a ostane len dokonale čistý, ľudskou rukou nedotknutý stroj na diaľkové ovládanie.

Potom ju vyslali do planetárnej atmosféry, nech sa tam pohľadá. Senkovi si predstavoval jazierka plné rias, chuchvalce baktérii a stromatolity. Dejiny života na Zemi boli aj dlhé obdobie primitívnych jednobunkových organizmov, ktoré žijú samy alebo sa zhľukujú do provizórnych kolónii bez vnútornej organizácie. Zložitejší život bol iba nedávnou penou na ozrutnej kadi prokaryotov, ktoré sa donekonečna krmia, delia a umierajú. Presne to čakal aj na tomto svete: kal nediferencovaného života obklopujúci pobrežie jediného veľkého kontinentu.

Potom sonda klesla dosť nízko na to, aby sa oplatilo vyslať obraz, a oni sústredene sledovali sprostredkované, revidovali svoje dojmy, pozerali sa na seba. Senkovi si preplietol prsty a pevne ich stisol pri predstave, čo to znamená pre jeho prácu. Baltiel stál nehybne ako socha či človek, ktorému práve zverili osudovú úlohu.

Nastavili sonde vlastnú obežnú dráhu a prikázali lodi zobuďť ostatných. No a tak tu teraz boli všetci spoločne, aby Baltiel mohol teatrálnie odhrnúť oponu a ukázať im magický objav.

„Zrejme uvažujete, či som nezošalel,“ oslovil ich. V skutočnosti sledoval, aké otázky kladú lodným systémom, a vďaka prístupovým kódom najvyššieho velenia odpočúval aj rozhovory medzi ich implantátmi. Niektorí si naozaj mysleli, že utrpel ne-

jakú formu mentálneho kolapsu následkom studeného spánku, aj keď v moderných jednotkách by sa to už stávať nemalo. Iní dychtili po správach zo Zeme, prehrabovali sa vo všetkých signáloch, ktoré dobehli *Egejčana*, a dochádzali k nepríjemnému záveru, že Zem – aspoň spreď tridsiatich rokov – už v podstate zachvátila vojna, aj keď sa jej tak zatiaľ nehovorí. Nechystá sa veliteľ prikloniť na jednu či druhú stranu konfliktu? Nechce obviniť niektorých členov posádky z kolaborácie s protivedeckými silami? Konflikt, ku ktorému sa schyľovalo doma na Zemi – aspoň teda ten, ktorý sa vtedy dávno chystal –, presahoval hranice boja medzi vedou a konzervativizmom, no keďže na palube boli iba výhradne vedci, mali na to prirodzene skreslený pohľad.

Viacero z nich sa snažilo obísť informačné embargo, buď aby získali viac informácií, alebo aby (to platilo pre doktorku Ermu Lanteovú) poslali správu domov. Senkovi ako dobrovoľný Baltielov komplic im to všetkým zmaril presne preto, prečo býva z pytlíka najlepši hájnik. Absolútne pritom netušil, čo chce La Lanteová dosiahnuť tou správou na Zem. Momentálne žili vo vlastnom štáte s trinástimi obyvateľmi, odrezaní od pokrokov ľudstva, uviaznutí na opustenom ostrove v mori veľkom ako vesmír.

„Len sa pozrite,“ povedal im Baltiel, keď ich zhromaždil v jednej z lodných zasadačiek a pustil na obrazovky úryvky zo záznamov diaľkovo ovládanej sondy.

Klesala z oblohy pokrytej mrakmi ako rybie šupiny, pod ktorými sa ukázala veľká červenkastohnedá vypuklina preťatá niekoľkými horskými hrebeňmi, ktoré vyzerali ako napoly zapadnuté rady stavcov či stehy, ktoré držia megakontinent pohromade. Išlo o horúce a zoschnuté srdce trópov – sonda letela ponad prachovú búrku veľkú ako Ázia. Z tejto vzdialenosti vyzerala bez priblíženia takmer hladká. Zmenilo sa to až vo chvíli, keď sonda začala s riadeným zostupom. V neustále sa meniacich poznámkach pri dolnom okraji sa zobrazovali dáta o výške, teplote a podobných veličinách.

Chvíľu to vyzeralo celkom ako starý Mars, ibaže bez kráterov. Bol to púštny svet: hrozivý, neobývateľný. Zrelý na to, aby na ňom ľudstvo stvorilo nový raj.

Sonda klesla nižšie. Smerovala na severovýchod tohto sveta. Pred ňou už bolo vidieť líniu tmy, na ktorej sa začína noc, a kamery si podľa toho menili citlivosť. Pohľad sa posunul, zväčšil a mykol doprava. Spôsobil to Baltielov trocha nešikovný strih, lebo veliteľ bol skôr rojko ako umelec. V púšti sa ukázali jazerá, aj keď nebolo jasné, čo obsahujú. Bili do očí z fádnej hnedi – žlté, železitočervené, modrozelené ako zlúčeniny medi, často so sústrednými kruhmi najrôznejších jedovatých farieb, ktoré oko takmer až odmietalo prijať. Vyzerali ako kalové jamy nejakej fabriky, ktorú sa chystajú zavrieť environmentálni aktivisti, a brehy mali lemované jagavými kryštálmi. Bol na ne úžasný pohľad, no priam z nich kričalo, že nie sú vhodné pre čokoľvek, čo zaváňa ľudským životom. Na displeji stálo, že teplota vzduchu dosahuje 61 °C.

Sonda klesla ešte nižšie. Neprenášala zvuk, a aj keby to robila, počuli by len kvílenie vetra, šramot dopadajúceho prachu a rev vzduchotechniky, ktorou sa bránila proti prehriatiu. V hline okolo jazier však ktosi kreslil. Vynímali sa tam zložité vzory vychádzajúce z jedného bodu ako temné snehové vločky, ktoré sa delia a delia a navzájom prepájajú. Baltiel bol presvedčený, že to bude niečo ako bakteriálne kolónie, no Senkovi vravel, že to môže byť rovnako dobre neorganického pôvodu. Stále však išlo o najmenej vzrušujúce zo záberov, ktoré chcel veliteľ premietnuť svojej posádke. Skrátka typický šoumen.

Odhadol, že divákov sa už môže zmocňovať nepokoj, lebo tridsať minút nerobia nič, len sa pozerajú na mimozemskú púšť. Pohľad sondy sa opäť zmenil. Zameral sa na zubaté vrcholy jedného z horských hrebeňov, približoval záber a zväčšoval ho, kým sa na pozadí červených skál neukázala biela bodka. Ani pri najvyššom rozlíšení sa nedalo povedať, čo presne to je. Vo vzduchu sa tam pohybovalo niečo biele a ľudské oko sa v tom snažilo rozoznať vtáka alebo stroj. Sonda sa k tomu blížila tak rýchlo, ako sa len dala. Postupne to dobiehala. Teraz sa to zo

všetkého najväčšmi podobalo na tenkú plastovú tašku vznášajúcu sa vo vetre, stúpajúcu a klesajúcu v jeho poryvoch.

Tam, kde sa púšť stretala s horami, bol vietor silný. Koniec koncov, až doteraz sa preháňal bez zábran a odrazu narazil na skalnú stenu, čo mu bránilo v ďalšom pohybe. Sonda registrovala vyvrhované mraky červenohnedej drviny, prachové víry, rozsiahly komplex stĺpov teplého vzduchu, čo vynášajú do hornej atmosféry najrôznejšie materiály z povrchu.

Plastová taška unikla zo zorného poľa, potom sa však doň vrátila oveľa bližšie ako predtým. Sonda stúpala, už bola nad vrcholmi a hľadela nadol. Tá vec, či skôr jednoznačne živý tvor, sa lenivo vlnila pozdĺž hrebeňa.

„Podľa nás má vyše desať metrov,“ komentoval to Baltiel, lebo pri takýchto záberoch nemáte takmer nič na porovnanie veľkosti.

Vyzeralo to ako medúza zložená z absurdne tenkých vrstiev vyrastajúcich z jedného bodu. Plachtila vo vetre a ťahala za sebou chápadlá, ktoré boli v podstate neviditeľné, pokiaľ sa od nich neodrazil slnečný lúč. Baltiel ju nechal dlho zobrazovať a potom vyrukoval s hypotézou, že nelieta len tak bezmocne a nie je odkázaná na vrtochy živlov. Akási vnútorná štruktúra neustále upravovala jej tvar a rozmery, ako keď námorníci spúšťajú a vyťahujú plachty. Atmosféra v publiku naznačovala, že podľa ostatných možno Baltiel vidí len to, čo chce vidieť, no všetci museli uznať, že sa pozerajú na gigantického vzdušného príhlivca. Všetci na vlastné oči uvideli mimozemšťana. Nech si už o veliteľových záveroch mysleli čokoľvek, nálada obecnstva sa navždy zmenila a oni spolu s ňou.

Boli prvými ľuďmi, ktorí narazili na niečo, čo sa vyvinulo na inej planéte a nemá so Zemou absolútne nič spoločné.

„A to je ešte nič,“ prezradil im Baltiel a prepol na ďalšiu položku svojho mimozemského playlistu.

Patrila k jeho obľúbeným – ak pre nič iné, tak pre svoju nepopierateľne umeleckú hodnotu. Sonda sa rútila nočnou oblohou

a povrch pod ňou vyzeral holý, drsný, no pritom rovný. Už to nebola čistá púšť, ale mierne pásmo s väčšou nadmorskou výškou, náhorná plošina s rozmermi (a čírou náhodou aj tvarom) Texasu. Na nebi ako tenučký rožok žiaril mesiac tejto planéty. Kamery na sonde robili všetko, aby jeho svetlo zosilnili. Povrch pod nimi mal divnú textúru najrôznejšie dokrútených tvarov s gučami ako zaťaté päste, každou uprostred prázdneho priestoru ďalej od susedov.

Načasovanie záberu bolo len šťastnou náhodou: Sonda (riadená Baltielom) sa ešte vždy snažila zistiť, čo to vidia, keď sa cez okraj sveta prehuplo svitanie a zalialo ho červenou farbou. Ako sa plošinou rozlievalo svetlo nového dňa, päste sa špirálovito otvárali a vysúvali po päť konárov či ramien, z ktorých vychádzali ďalšie a ďalšie. Všetky mali vnútorný povrch temný ako púštne jazerá – nie zelené od chlorofylu ani žiadnej inej farby. Vyzerali skôr ako solárne bunky než rastliny, a pritom nepochybne hltali slnečné svetlo, aby ho využili niečím analogickým ako fotosyntéza. Lenže s akým cieľom? Ich svet bol ohraničený koncom náhornej plošiny, ktorú pokrývali ako koberec. Táto ich podoba prirastená ku skale bola možno dospelou verziou, ktorej larvy lietajú vo vetre, aby ich chytali a konzumovali medúzy... Možno. Ktovie. Aj najlepšie odhady Baltiela a jeho kolegov mali v tomto ohľade iba hodnotu pľuvanca do hurikánu neznámeho.

Sonda sa presunula nad more, to však predstavovalo médium, na ktoré nebola stavaná. Do vody takmer vôbec nevidela. Tesne pod povrchom sa však niečo prevaľovalo. Bolo to obrovské a okrúhle ako tmavý tieň, čo sa dá sotva rozoznať v oceáne atramentovej farby. Keďže sa o tom nedalo zistiť viac, sonda letela ďalej. Na vlnách sa tam pohojďávali malé pľuzgiere – „malé“ v tom zmysle, že síce boli väčšie ako človek, no miniatúrne na pozadí nekonečného oceána. Boli napoly priehľadné a žilkované. Baltielovi napadlo, že by to mohli byť nedospelé lietajúce medúzy. Možno. Ktovie.

Ukázal im aj póly. Nebol na nich ľad ani hlina, iba divná spleť výhonkov, slučiek a kvetov pokrývajúca stovky štvorcových kilometrov. Skladala sa z mnohých stredov, z ktorých rástla ako lúče kolesa do všetkých strán, a pri pohľade zhora vytvárala bizarnú mozaiku. Vyzerala živo, no nehybne, ale pritom budila dojem, že sa pod ňou niečo stále hýbe.

Teraz sa už nik nepokúšal osloviť počítač a obísť embargo. Zobali veliteľovi z ruky a kto by im to už mohol mať za zlé? A pritom si to najlepšie nechal na koniec.

Posledná sekvencia bola z miest, kde sa more stretáva so súšou. Od vyprahnutého kontinentu ich delila bariéra hôr, ktoré zastavovali vlhký vzduch a žmýkali z neho toľko dažďa, koľko sa len dá. Nachádzali sa vo vyšších zemepisných šírkach, na pozemské pomery tam bolo stále veľmi horúco, no v porovnaní s rozpálenými trópmi boli priam oázou chladu. Pohľad sondy prechádzal po rovnej krajine s jazerami a potokmi a blatom. Kam oko dovidelo, všade bolo čosi ako pozemské slaniská.

Všade bol aj život. Do slnka sa otvárali lupene, listy či iné mimozemské orgány a do slanej pôdy pod nimi sa nepochybne zabárali korene, aby z nej vysali minerály prinášané morskou vodou. Alebo možno robili niečo celkom iné, čo na Zemi nemá žiadny ekvivalent. Všetko bolo nízke, krpaté – biológia tohto sveta nevytvorila nič, čo by udržalo strom vo vzpriamenej polohe. Všetko malo čierne zafarbenie zjemnené iba dúhovým náznakom modrozelennej a hrdzavočervenej. Sonda klesla, jej šošovky pátrali po každom pohybe. Medzi ňou a povrchom sa čosi mihlo. Malo to krídla a rozhodne to nebola medúza. Bolo to biele a rýchle, no jeho pohyby vôbec nepripomínali vtácie. Letelo trhane a nepravidelne, akoby sa pri každom pohybe niekam vrhlo. Za ním sa na zemi opäť objavil pohyb, takže sa nedalo odolať predstave dravca a koristi. Čosi, čo vyzeralo ako kamene posiate trňmi, sa knísavo roz-

hýbalo a pomaly sa presúvalo okolo jazier, akoby sa tam na niečom páslo.

V tomto bode veliteľ ukončil prezentáciu. Posádka už videla dosť na to, aby chápala, že je tam toho ešte nepomerne viac. Iste, pár jej členov bolo nepochybne sklamaných, lebo vyrastali na istom druhu predstáv. Keď idete do cudzieho sveta a nájdete tam mimozemské tvory, tak vás majú privítať, nie? Môžete mať akokoľvek vyspelú vedu, ľudská myseľ sa bude aj tak pokladať za stredobod vesmíru. Načo by bolo toto všetko, ak nie na vznik inteligencie? Kde sú mestá, vesmírne prístavy či aspoň opustené zrúcaniny staršej civilizácie? Pritom však práve toto bol jediný mimozemský život, na ktorý ľudia odrazu nepotrebujú mikroskop. Zázrakom bolo už to, že sa vyvinul ďalej ako po fázu čohosi ako baktérie, nehovoriac o fakte, že to vyústilo do niečoho, v čom rozoznávajú „život“.

Potom Baltiel nahodil na obrazovku ich poslanie, ktorým bolo, samozrejme (a celkom náhodou), zničiť všetko, čo vidia, a nahradiť ho tým, čo sa bude viac podobať na ich starý domov.

Senkovi so záujmom sledoval reakcie kolegov. Nič nezaručovalo, že to budú vidieť Baltielovou optikou. *Koniec koncov, ako sa hovorí v starých filmoch: Leteli sme tridsaťjeden svetelných rokov, aby sme teraformovali planéty a žuli žuvačku. No a žuvačky nám už došli.* V skutočnosti ich mali (alebo aspoň spôsob, ako si ich vyrobiť), ale o to tu nešlo.

Čo je vlastne teraformátor? Iste, budú to drsní ľudia do drsných podmienok, neúnavní technici, ktorí si prišli vydobyť nový domov na samom okraji sfér ľudského vplyvu ako niekdajší stavitelia železníc v pustatine. Ibaže je to nezmysel, však? Nik z nich sem neprišiel vykonávať náročnú a nebezpečnú prácu, aby mohol rodine poslať aspoň trocha peňazí. Neboli to ani kolonisti, ktorí sa musia plahočiť pod mimozemským slnkom, kým nevyhrajú nad planétou alebo ona nad nimi. Keď sa rozbehnú a uchytia zrýchlené teraformačné procedúry, okamžite letia preč a nový panenský svet prenechajú iným. Teda, pokiaľ

sa do výsledkov svojej práce nezamilujú natoľko, aby tam ostali napriek predpisom aj vlastným kolegom. No a keď už na to príde...

„Postavilo ma to pred škaredú dilemu,“ vravel Baltiel, aby im vysvetlil svoje myšlienkové postupy, aj keď nimi už dospel do želaného konca. „Je to bezprecedentná situácia. Zadania našej misie s ňou nepočítali.“ Vystrúhal grimasu a nahodil do ich implantátov aj na lodné displeje ďalšie záznamy. „Prvé teraformačné expedície mali postupy aj na ňu, ale tie sa konali zväčša len v Slnečnej sústave a jej okolí. Všetci dúfali, že objavia mimozemský život. Nenašli však ani jediný mikrób a minuli na to šialene veľa peňazí a úsilia. Preto sa s tým v neskorších misiách už nerátalo. Nik to už nedáva do príručiek a my nie sme v pozícii, v ktorej by sme si mohli vyžiadať pokyny zo Zeme a počkať šesťdesiatdva rokov, kým sa dozvieme oficiálny názor. Musíme sa rozhodnúť sami.“ Samozrejme, myslel to tak, že sa musí rozhodnúť on sám.

Senkovimu napadlo, že by sa mohli na šesťdesiat rokov jednoducho uložiť do hibernačných schránok s tým, že ich loď zobudí, až sa Zem rozhodne, ako ďalej. Zaváňalo by to však otrockou oddanosťou autoritám, s ktorou sa nikdy nestotožnil. Skôr ho prekvapilo, ako vášnivo sa správa Baltiel, ktorý bol zjavne oveľa menej ortodoxný, ako si Disra myslel.

„Dúfam, že ma podporíte v mojom veliteľskom rozhodnutí, ktoré teraz vykonám. Na tejto planéte jednoducho nemôžeme pracovať,“ oznámil zúčastneným. „Bol by to zločin: genocída niečoho, čo ľudstvo už možno nenájde ani za celý zvyšok svojej existencie.“ Z veľkej časti presviedčal presvedčených. Lebo čo robí z človeka teraformátora? Zjavne aj ochota nepustiť sa do teraformácie, ak sa nájde niečo zaujímavejšie – akoby mali všetci ADHD. Keď si všimol zamračené tváre, vyslal priamy signál Disrovi: *Máš im to za zlé?*

Nie. A tvoje rozhodnutie vo všeobecnosti podporujem... V tomto bode sa Senkovi zasekol, aby vo vzduchu ostalo visieť nevyslovené „ale“.

Našlo sa zopár takých, ktorí by dali prednosť teraformácii – prišli sem s jasnou úlohou, a aj keď vnímali tieto nádheru s veľkým dojatím, rozhodne nehodlali sedieť so založenými rukami.

„Navrhujem zmenu misie,“ povedal im. „Koniec koncov, máme tu dosť techniky aj na širokú škálu prieskumných úloh, nielen na prerábanie planét. Máme povinnosť preskúmať, čo sme tu našli, a nahlásiť to Zemi. Táto planéta sa stane klenotom vesmíru pre všetkých vedcov, ale my môžeme byť prví! Môžeme tu vykonať kus dobrej práce a položiť základy pre ďalšiu. Môžeme sa zapísať do dejín – všetci, ako sme tu.“

Samozrejme, „všetci“ znamenalo v skutočnosti „ja“, ale do poznámok pod čiarou sa možno dostanú aj iné mená a ďalšie môžu nadobudnúť nesmrteľnosť v podobe geografického názvu. *Senkoviho štít... alebo radšej nie. Evokuje to niečo temer až neslušné.*

Opäť získal na svoju stranu takmer všetkých, ešte však ostávali tí, ktorým nebola po chuti. Boli expertmi na konkrétnu úlohu, a tá mala vyzeráť celkom inak. Senkovi narátal štyroch: Maylemovú, Hanovú, Lortissa a Poullistera. Zvyšní siedmi dokonale súhlasili s veliteľom v tom, čo majú robiť.

Senkovi dospel k záveru, že nastal jeho čas, a aktivoval žiadosť na vypočutie. Baltiel sa naňho kradmo pozrel a poslal mu signál, že potrebuje trocha viac kontextu, a Senkovi mu v rámci odpovede elektronicky poslal celý plán. *Uvidíme, či je taký bystrý, ako si myslí.*

Baltiel dvakrát zažmurkal – okrem tohto chvíľkového zaváhania na ňom ostatní nemohli nič vidieť – a stroho prikývol. „Dávam slovo pánovi Senkovimu.“

Aj Disra zažmurkal a oblizol si suché pery. Viac by sa mu páčilo, keby mohol on posudzovať druhých a nie naopak. Všetky pohľady sa upierali iba naňho, a tak si odkašlal, aby získal trocha času. Nevedel byť taký pompézny ako Baltiel. Mal čo robiť, aby to celé nemrmlal so sklonenou hlavou. „Viete, ako hovorili Teraformačnej iniciatíve, keď sme odlietali zo Zeme? ‚Večný projekt‘, lebo presne o to ide. Ľudstvo ním získava nesmrteľnosť, chápete? Rozširujeme sa zo Zeme. Vytvárame si nové domovy medzi

hviezdami, či sa im to páči, alebo nie. Máme takmer až božskú moc. Ľudia sem dorazia v očakávaní pripraveného domova. Medúzy a živé skaly a čojaviem čo ďalšie na nich určite spraví dojem, ale potom sa začnú pýtať, v ktorom dome sa môžu ubytovať. Pozrite sa, všetci vieme, akí sú ľudia. Poznáme ich. Sú len samá sťažnosť a požiadavka. „Preleteli sme tridsať svetelných rokov a vy nám tu ukazujete pobrežné močiare?!“ Nahodil jemný úsmev a niekoľko poslucháčov mu ho opätovalo. Baltiel len s kamennou tvárou čakal, ako to dopadne. *Ako to mohol tak rýchlo celé stráviť, dopekla? Alebo nechaj loď, nech to spracuje zaňho? Nabúral sa mi do súborov a čítal to ešte pred poradou?*

„Yusuf má však pravdu,“ pokračoval a nervózne, nieisto ukázal na veliteľa. „Nemôžeme splniť naše poslanie, alebo aspoň nie tak, ako sa od nás čakalo. To však neznamená, že nemôžeme urobiť vôbec nič. Pozrite sa.“ Začal premietiť diagramy a dáta, za ktoré sa mohol schovať do tej miery, že pokračoval výrazne pevnejším hlasom. „Susedná planéta, Tess osemstotridsaťštyri gé, je takmer celá obalená ľadom a nachádza sa na samom okraji zóny s tekutou vodou, ale je geologicky aktívna a základy teraformácie hovoria, že presným bombardovaním geologických zlomov môžeme naštartovať procesy, ktoré rýchlo roztopia všetok ľad. Plyny, ktoré tým získame, potlačia albedo a zabezpečia, že voda ostane v tekutom stave. Je tam aj trocha súše, ktorá sa ešte rozrastie, keď premeníme všetok ľad na vodu s menším objemom.“

„Nie o veľa,“ podotkla Hanová. „Vychádza mi to na dve celé jednu desatinu percenta v podobe malých súostroví.“ Nahodila na spoločný displej vlastné výpočty, aby si ich všetci mohli pozrieť. Lea Hanová z nich bola najstaršia. Dokonca aj Baltielovi do jej veku ostávali celé dva roky a jej výpočty vedeli byť extrémne presné, aj keď ich musela robiť veľmi narychlo. *Veliteľovi nik neprotirečil, pomyslel si Disra. Aspoňže sa nesnaží vyvrátiť moje premisy.*

„Tak budú kolonisti žiť na lodiach,“ navrhol. „Buď to, alebo spoluzitie s našimi mimozemšťanmi. A ako to podľa vás bude vyzeráť po troch alebo štyroch generáciách? Máte pocit, že sa všetci budú správať ako zodpovední susedia?“

„To je dosť pesimistický pohľad na ľudského ducha,“ namietol ktosi. Senkovi si cez implantát vyžiadal jeho meno a vyskočilo mu „Sparke“ plus hodnotenie, podľa ktorého je spoľahlivý, nie však ktovieako brilantný.

„Ja s ním súhlasím,“ uzavrel to bez námahy Baltiel. „Nevieme, aké budú politické nálady medzi novými kolonistami.“ Na tvárach ostatných bolo vidieť, že zo všetkého najväčšmi ich ovplyvňujú posledné správy zo Zeme. Vlna nových kolonistov sa pokojne môže skladať z ideologických fanatikov, ktorí odišli praktizovať svoju mániu ďaleko od dosahu nepriateľov na Zemi. „Netušíme, aké budú mať priority,“ pokračoval. „Mojou je zachovať všetko, čo sme tu našli, a poriadne to preskúmať. Vezmem si nezávislý modul *Egejčana* a ostanem v ňom na orbite Osemstotridsaťštyri há. Hľadám dobrovoľníkov do môjho tímu. Pán Senkovi má moju podporu pre teraformačné úsilie Tess osemstotridsaťštyri gé, na ktoré dostane najväčšiu časť lodných zdrojov. Aj on bude hľadať dobrovoľníkov, a môžem vám zaručiť, že keď sa konečne spojíme so Zemou, práve jeho tím bude mať budúcnosť v teraformácii ďalších planét.“

Stále to však nie je také zaujímavé ako skúmať lietajúce medúzy, dodal v duchu Senkovi. Na druhej strane musel uznať, že Baltiel dal aj jemu veľmi slušnú šancu. On sám už v duchu rozoberal technické nároky na oživenie ľadového sveta.

Nakoniec dostal Maylemovú, Hanovú a Poullistera. Lortisse sklamal jeho odhady a pridali sa do tímu na skúmanie emzákov. Traja spolupracovníci znamenali podľa jeho odhadu o dvoch viac, ako naozaj potrebuje – koniec koncov, všetku ťažkú prácu zaňho urobia stroje.

„Len jedna otázka,“ ozval sa znova Sparke, keď už bolo takmer všetko rozhodnuté. „Čo ak nájdete život aj pod ľadom na Tess osemstotridsaťštyri gé?“

Senkovi iba mykol plecami. „Pokiaľ nedokáže vysielat' na rádiových vlnách a veľmi rýchlo sa učiť nové veci, tak má jedno-ducho smolu,“ odvetil.

3

Nejaký život tam kedysi možno aj bol. S týmto faktom sa nedalo nič robiť. Možno tam nejaký aj ostal. Prvé sondy na Damasku (Senkovi si dovoľil dať mu svoje obľúbené meno načierno a čakať, či sa ho Baltiel odváži meniť) našli pri hydrotermálnych prieduchoch zložité chemické zlúčeniny, inak však nič. Samotný vodný stĺpec ostal prázdny. Zlúčeniny sa udržali aj neskôr a dve desaťročia kolosálne urýchlenej vulkanickej aktivity im možno aj prospeli, lebo rozšírili ich habitat po morskom dne. Je to však život? Na túto otázku sa nedalo jednoznačne odpovedať. Nech sa tam už dialo čokoľvek, vyzeralo to skôr na prebiotický substrát a nie bunkové membrány. Navyše sa to spoliehalo na toxickú zmes chemikálií, ktoré znemožňovali život čomukoľvek zo Zeme aj Tess 834h, ktorej dal Senkovi meno Nod, lebo sa nachádzala viac-menej na východ (alebo aspoň teda smerom k slnku) od raja, ktorý vytvára.

V hláseniach pre Baltiera zľahčoval možný biochemický aspekt, aj keď si uvedomoval, že veliteľa len tak ľahko neoklame. Vytvoril tak medzi nimi obojstranne výhodnú fikciu, ktorú môžu ukázať neskorším kontrolám. Baltiel bol bystrejší, ako si Disra spočiatku myslel. Po veľkej prezentácii týkajúcej sa 834g sa ho spýtal: „Ako si to celé stihol tak rýchlo stráviť a dôjsť k rozhodnutiu?“ Baltiel mu to vysvetlil celkom jednoducho: „Videl som tvoje hodnotenia a tolerancie. Nestavil by si celú kariéru na zlú kartu. Okrem toho som chcel mať istotu, že sa nebudeš babrať do mojej planéty.“ Nevýrazne sa usmial a Senkovi z toho výra-

zu zistil dosť veľa o svojom nadriadenom. Sklon k hraniu sa na boha bol základnou výbavou pre každého, kto chcel letieť do nepredstaviteľných diaľav a teraformovať tam svety, no patrilo sa správať aspoň trochu slušne aj k zvyšku panteónu. Raz sa stretol s Avranou Kernovou – nedalo sa jej ľahko vyhnúť – a tá ženská bola Diom, Odinom a Jahvem v jednej osobe. Baltiel mal byť pôvodne len Vulkánec podriadený vyššej moci, no teraz objavil nové cesty k bohorovnosti – projekt, ktorý mu Kernová nemohla zakázať cez priepasť vesmíru.

Veľmi únavné, pomyslel si Senkovi. Už šesť mesiacov bol mimo hibernačnej schránky, lebo po rokoch presného bombardovania sa zavŕšila prvá sopečná fáza a on so svojimi ľuďmi museli rozbehnúť ďalšie postupy. Hanová vysielala nad Damask sondy a mapovala nové hranice ľadu, ktorý sa teraz obmedzoval len asi na štvrt celkového povrchu, a aj to iba v polárnych oblastiach. Na pozemské pomery tam bola stále príliš zima, no skleníkové plyny utešene narastali a teraformátori nainštalovali aj skupinu solárnych kolektorov, aby dostali na planétu ešte viac tepla.

Atmosféra Damasku bola dosť hustá a zväčša inertná. Masívne objemy vody ju obdarili trochou kyslíka aj bez toho, aby ho niečo aktívne metabolizovalo, čo Senkovimu ušetrilo mnoho času, lebo mohol nainštalovať zložitejšie oxygenerátory, ktoré potrebujú na rozbeh aspoň trochu atmosférického kyslíka. Teraz sa chystal prefarbiť moria nazeleno – zamoriť ich hustým kobercom rias, ktorý by vyvolal hrôzu v každom turistovi. To by malo opäť zvýšiť objem kyslíka, aj keď sa tým, samozrejme, uberie z oxidu uhličitého potrebného na udržanie tepla. Musia preto o niečo zosilniť vulkanickú činnosť a vypúšťanie skleníkových plynov. Atmosféru treba rok po roku udržiavať v krehkej rovnováhe ako roztočený tanier, ktorý sa nesmie na tyči ani trochu zakolísať. Potom príde ďalšie čakanie, ktoré z veľkej časti prespí. Alebo ani nie: momentálne vyčkávanie napínalo jeho trpezlivosť do tej miery, že sa pustil aj do vedľajších projektov a teraz boli tak pekne rozbehnuté, až uvažoval, či nevenuje rok

života práve im namiesto toho, aby ho šetril na samotné transformovanie.

Zadíval sa na svojho spoločníka, ktorý sa naňho prišiel pozrieť spoza skla. „Už zase si hladný?“ spýtal sa ho, aj keď si to nemyslel. Pavol bol iba zvedavý. Senkovi ho špeciálne vyšľachtil zo zvedavosti v rámci práce, ktorú začal už na Zemi. Stále to bol v podstate len koníček, o nič vyšinutejší ako Hanovej maľovanie či Poullisterove únavne logické hlavolamy. Jediný rozdiel bol v tom, že doň investoval toľko zdrojov misie, že musel uvažovať, ako ho využiť v jej prospech.

Baltiel sa pripojil presne včas. Signál prichádzal trhane a s omeškaním, lebo šiel cez retranslačný satelit na orbite Nodu. Stále tam vysielali poctivo dezinfikované drony nad povrch, snažili sa inventarizovať biómy a ich obsah, ukladali sa do hibernačných schránok na čas, keď systémy pracujú na vytváraní hypotetických taxonómií. Senkovi si ich približne raz do mesiaca pozeral a žasol nad sebaovládaním ich veliteľa. Vedel, že plánom je dostať sa priamo na planétu v hermeticky uzavretom biomodule. Baltiel bude prvým človekom, ktorý sa prechádza medzi mimozemšťanmi, no len v maximálne odolnom skafandri pre ochranu seba aj ich.

„Zdravíčko, veliteľ.“ Senkovi nahodil svoj najlepší úsmev. „Už zasievame. Damask čaká jarná zelená invázia.“

„Videl som.“ Ani Baltiel sa nezachoval inak a pravidelne kontroloval Senkoviho prácu. „Dokonca s predstihom.“

„A vy zase s omeškaním,“ neodpustil si Disra. Baltiel sa na jeho veľké prekvapenie iba usmial.

„No...“

Samozrejme, jedným z dôvodov jeho vyčkávania bolo, že chcel, aby sa Disrova operácia rozbehla a stabilizovala, takže by im v prípade potreby mohol prísť na pomoc zvyšok posádky *Egejčana* – alebo oni jemu, keby sa situácia obrátila. Senkovi už túto jeho logiku pochopil a dospel k záveru, že veliteľa v skutočnosti brzdia oveľa hlbšie a osobnejšie faktory. Jeho tvár mu to teraz aj potvrdila.

„Chceš urobiť dobrý prvý dojem,“ dopovedal to namiesto Baltiela. „A na to je vždy len jeden pokus.“

„Presne tak.“ Taký jemný úsmev na Baltielovej tvári ešte nikdy nevidel. „Ideme na povrch. Všetko je už naplánované, ale opakovane to preverujem. Mám tu hore vzorky, vystavujem ich všetkým mikróbom v ľudskom tele, každej molekule pozemskej hmoty.“

„Dúfam, že aj naopak.“

„Pre mňa by to malo byť bezpečné,“ povedal Baltiel skôr sebe ako komukoľvek inému. „Na molekulárnej úrovni sme zaznamenali isté negatívne interakcie a vo vzduchu je viac arzénu, ako by sa nám za normálnych okolností páčilo. Ale biologická interakcia? Nulová. Nemajú našu DNA, našu bunkovú chémiu, skrátka nič. Žiadny z tých tvorov od nás nechytí bežné nachladnutia. Nik z nás nedostane mimozemskú chrípku. Navyše budeme stále v skafandroch, takže to nehrozí ani teoreticky.“ Hovoril ako niekto, kto chce počuť názor druhého, tak mu Senkovi vľúdne prikývol.

„Ten návrh som si preštudoval. Nevidím v ňom nijaké trhliny.“ Možno by povedal aj viac, no Pavol sa v tej chvíli rozhodol odlepiť od kúta svojho akvária, priplávať k stene a vyvaliť oči na displej.

„A to je zase čo, prepána?“ spýtal sa Baltiel.

„Zoznámte sa: Yusuf, toto je Pavol. Pavol, pozdrav Yusufa.“

Pavol celkom pochopiteľne nič nevravel.

„Čo je to?“

Senkovi sa zamračil. „Tichomorská pruhovaná chobotnica.“ Hneď poslal aj dátový súbor o hlavonožkoch všetkých druhov pre prípad, že by veliteľ trpel trestuhodnou neznalosťou tejto problematiky.

„Ale na uvádzanie vyšších foriem života ešte určite nie je čas.“ Baltielovi mykalo okom, ako to rýchlo hľadal v harmonograme misie.

„No... Pravda, ale...“

„Disra, ty si chováš domáceho maznáčika? Využívaš zdroje misie na chov domácich... osmonohov?“ Opäť mu chvíľu myka-

lo okom a Senkovi vedel, že si vyhľadal slovník a vybral z neho najdivnejšie znejúci variant.

Prišiel čas poriadne to naňho zahrať. „Veci sa majú tak, že v tomto projekte operujeme s bezprecedentným objemom prác pod hladinou. Logicky, lebo takmer celá planéta je pod vodou. Iste, máme automatické drony, sondy na diaľkové ovládanie a tak ďalej, ale tie nevystačia, ak chceme dodržať harmonogram.“

„Takže neostaneš v predstihu veľmi dlho?“

Senkovi sa rozhodol zradiť svoje minulé ja v prospech budúceho. „Presne tak. Videl som to príliš optimisticky. Mám však riešenie: pomôže nám Pavol.“

Baltiel podvihol obočie. Na túto reakciu sa medzi planétami muselo čakať niekoľko minút, no Senkovimu stála za to.

„Vieš o robote, ktorú pre Kernovú robili Califi a Rus?“

Baltielovi vyskočilo obočie ešte oveľa vyššie, lebo momentálne o tej práci vedel každý – alebo na ňu aspoň mal názor každý na Zemi spred tridsaťjeden rokov a posledné názory, ktoré sa k expedícii dostali, boli mimoriadne hlasné. Stala sa z nej politicky a morálne výbušná kauza pre reakcionárov. Ospravedlňovali ňou terorizmus, bombardovanie laboratórií aj zabíjanie opíc. „Na tom víruse“, prisvedčil monotónne.

„Keď sme vyrážali, ešte nebola ani náhodou hotová, ale mám k dispozícii veľa z ich výskumu. Dokonca som bol spoluautorom jednej ich štúdie.“ Senkovi sa už nepozeral na veliteľa – namiesto toho upriamil pozornosť na Pavla. „Vieš, teraz nemám na mysli pozdvihnutie na inú evolučnú úroveň. Rozhodne nie takú, na akej pracovali. Viem však trochu upraviť ich vývoj, mierne ho urýchliť...“ *Nehovoriac už o predĺžení života a prežitia po nakladení vajčiek. To radšej nespomeniem, lebo by si sa pýtal na dôvod.* „... tak, aby sme mali k dispozícii pracovnú silu pre čas, keď bude more dostatočne obývateľné.“

Baltiel nič nevravel. Trvalo to tak dlho, že Senkovi za ten čas dvakrát skontroloval, či sa neprerušilo spojenie. *Čo s tým už na-robí? Je na inej planéte. Má vlastné obsesie. Volá Hanovej, aby ma nahradila? Tak som vyšľachtil lepšiu chobotnicu, no a čo?*

„Predlož aspoň poriadny plán, kým sa im začneš miešať do genetického kódu.“ Tieto slová prinútili Disru pozrieť sa mu do očí a nejaký čas na seba obaja mlčky hľadeli cez priepasť kozmických vzdialeností. *Všetci sme už zišli z vytýčenej cesty, uvedomil si Senkovi. Sme vzbúrení anjeli, a kým sa boh – inak povedané Avrana Kernová – dozvie, čo máme za lubom, bude už neskoro.*

„Jasné,“ sľúbil a nenápadne pritom obišiel fakt, že s tým už dávno začal. Pavol ho sledoval z akvária okom ako úzka štrbina a ramená sa mu zvíjali v komplikovaných baletných pohyboch.

4

Teraformácia im všetkým dala čas na premýšľanie. Áno, v porovnaní s normálnym geologickým časom urýchlili planetárne zmeny nepričiteľným tempom – od ľadovej gule po oceán za zlomok ľudského života –, no ľudia vnímajú čas podľa dní, mesiacov a ročných období. Čakanie bolo pre nich veľmi ťažké. Nikomu sa nechcelo ľahnúť si pri každej príležitosti do hibernačnej schránky a prikázať *Egejčanovi*, nech ho zobudí o dekádu neskôr. Chceli vidieť, ako sa pod nimi mení a rodí nový svet, kým sa opäť uložia na studený spánok. Preto sa venovali maľovaniu, hudbe, čítali knihy z lodnej knižnice do poslednej strany a hrali procedurálne generované strategické hry, ktoré by sa nikdy nemali celkom opakovať. Takmer všetci z času na čas vykazovali aj známky obsesívneho správania. Najviac ich vždy dostalo spojenie so Zemou. Poullister, Hanová, Maylemová – všetci trávili nemálo času debatovaním o tom, čo sa deje doma na Zemi. Ľudia tam bojovali medzi sebou. Boli tam lokalizované vojnové zóny – zvyčajne len tradičného typu, v ktorom sa vojaci veľkých hráčov vyšantia iba kdesi na zadných dvoroch nepriateľa, aby sa minimalizovali škody na majetku spojencov. Inak povedané, išlo o zástupné vojny a nateraz boli aj celkom čisté, hoci každý vedel, že k dispozícii sú aj zásoby chemických a biologických látok čakajúce na toho, kto stratí trpezlivosť so zdvorilými a obmedzenými konfliktmi. Samozrejme, tieto správy boli vyše tri dekády staré. Posádka sa nachádzala sa samom okraji ľudskej sféry vplyvu a jej komu-

nikáciu s domovom obmedzovali neprekonateľné zákony relativity.

Senkovi počul tvrdú hádku medzi Poullisterom a Mayleovou – jednu z tých nezmyselných zvád, v ktorej obaja hovoria vlastne to isté a ide im skôr o samotnú hádku ako o presvedčenie oponenta. Až dovtedy si neuvedomoval, ako všetkým tečú nervy kvôli Zemi a eskalácii konfliktu, od ktorého už uplynula jedna celá generácia. Teraz sa už aj tak zrejme vyriešil a ľudia si žijú v mieri a porozumení, no tých na lodi pripravil starý démon relativity o všetky rozdiely v rýchlosti šírenia dobrých a zlých správ, pravdy a neoverených fám. Nič z toho sa k nim nemohlo dostať rýchlejšie ako svetlo vzdialeného pozemského Slnka, takže mohli len donekonečna špekulovať, aké by to doma mohlo byť zlé.

On sám sa do takých diskusií nezapájal a vlastne sa im celkom úmyselne vyhýbal. Svoju posadnutosť prepašoval na *Egejčana* dávno pred tým, ako sa z nej stala takmer povinná výbava, a čakanie využíval na plnenie vlastných tajných plánov.

Keď ho prišla navštíviť Hanová – celé mesiace po uzavretí krehkého prímeria s Baltielom kvôli Pavlovi –, hneď na úvod poznamenala: „Už si mal byť v hibernácii.“

„Nechce sa mi,“ vyhlásil a vystrčil dolnú peru, lebo sa už dávno naučil, že zdanie infantility vie u niektorých ľudí premeniť jeho výstredné správanie z otravne protispoločenského na okúzľujúce. „Mám robotu.“

„Najmä s tým, aby si nikoho nepustil sem k sebe,“ spresnila. „Toto je nákladový priestor číslo sedem, nemám pravdu? Akurát, že nič z tohto nevyzerá ako náklad.“

„Svojím spôsobom to je náklad.“ Už prešiel do bojovne defenzívneho správania, ktoré si chcel nechať na čas, keď prestať zaberať detinské. „Baltielovi som k tomu poslal celý plán. Sleduje to ako jastrab, tomu ver.“

„Ja som ten tvoj plán videla, Disra. Je... slabučký. Už dávno si musel prekročiť všetky jeho hranice. Písalo sa tam, že robíš iba predbežné testy.“

„Boli také úspešné, že som sa posunul ďalej. Baltiel ma podporí.“

Hanová bola vysoká a štíhla. Vyzerala na estétku, od ktorej môžete čakať samé improvizované haiku a abstraktné maľby. V skutočnosti jej obrazy prekypovali robotmi, fantasticky nepraktickými humanoidmi vo svetle priemyselných ohňov či výbuchov, akoby mala okno do sveta, v ktorom sa kybernetika ubrala celkom iným smerom. Okrem toho – alebo možno napriek tomu – bola najlepšia odborníčka teraformačnej skupiny, geniálna matematická a pilotka. Toto všetko ju podľa Senkoviho malo dostatočne zamestnať, aby nemala čas snoriť v jeho priestoroch. Cítil sa ako chlapec, ktorého po večierke pristihli pri nejakej nepatričnosti. Sedel na podlahe nákladového priestoru číslo sedem s napoly rozobratou virtuálnou konzolou a zalievalo ho azúrové svetlo z veľkého akvária, ktoré nedávno dokončil.

Lea priložila ruku na priehľadný plast a sledovala, ako sa obyvatelia akvária odlepujú od falošných koralov a skál, ktoré im pripravil. Plávali k jej prstom, aby zistili, či sa s nimi dá nejako zabaviť. „Odhadujem, že ich na planétu tak skoro nevypustíš,“ pokračovala. „Pokiaľ si ich teda neupravil tak brutálne, že nepotrebujú kyslík ani teplotu a pH ako na Zemi.“

„Nateraz ešte nie sú pripravené na ostrú prevádzku, to je pravda,“ pripustil nezáväzne v nádeji, že tá ženská jednoducho odíde a prípadne aj zabudne na všetko, čo tu videla. „Zatiaľ sú len v štádiu výskumu a vývoja, ale to už vieš, keď si čítala...“

„Prečo práve kalmáre?“

„Nie sú to kalmáre, ale chobotnice. Osmonohy, ak chceš lepšie označenie. A prečo nie? Čo je na nich zlé?“

Letmo sa po nich obzrela. „Máš genetickú knižnicu so slušným výberom z pozemskej biodiverzity, Disra, a k tomu nástroje, aby si nechal vzniknúť čokoľvek z nej. Mohol by si obnoviť vyhynuté druhy. Poullister uvažuje, že vyrobí psa.“

Disra nemal psy ktovieako v láske, a tak iba mykol plecom. „Prečo nie? Čo by si vytvorila ty? Nechaj ma hádať: doma si

mala mačku alebo ryby?“ Určite mala mačku, pokiaľ nežila niekde, kde sa na ňu nedá zohnať povolenie. Alebo možno len robotickú – jeden z tých peknučných strojov, ktoré vám poslušne sedia v lone a tesne po vypršaní záruky im odpadnú uši.

„Ja by som urobila tigra,“ odpovedala Hanová.

Senkovimu to vyrazilo dych na tak dlho, až mu v konzole začali vyskakováť zlostne červené chybové hlásenia, lebo protihráč strácal trpezlivosť s jeho nečinnosťou. „Hm...“ vysúkal zo seba napokon.

Hanová sa naňho usmiala, možno aj prvý raz, odkedy ju poznal. Uvedomil si, že má na ňu celkom iný názor ako pred pár sekundami. Chcela by vytvoriť tigra – tu, na *Egejčanovi*, ktorého úzke chodby a stiesnené pracovné priestory by viedli k nadmieru zaujímavej rovnováhe života a práce ľudí zoči-voči veľkej šelme. Samozrejme, nikdy to neurobí. Len on tam bol jediný, kto svoje sny jednoducho napíňal a kašlal na to, čo si myslia či dovoľujú ostatní. Tá predstava mu však ostala a Hanová v jeho očiach nepomerne stúpila.

„Ako malá som mala tigra,“ povedala nejasne a on uvažoval, či myslí plyšovú hračku, alebo pochádza z rodiny s nepomerne vyššími príjmami ako tá jeho. „Ale ty tu máš kopu týchto... chobotníc. A žiadne tigre.“

„No, vieš, hlavný problém s tigrami je v tom, že ich pracovný výkon prudko klesá, keď majú opravovať chladiace potrubie kilometer pod hladinou oceána.“

Hľadela naňho dosť dlho na to, aby mu to bolo nepríjemné, a potom sa znova usmiala. „O to ti v skutočnosti nejde,“ podotkla.

Senkovi uvažoval, či to nehrať ďalej, no došiel k názoru, že je na to príliš inteligentná. „Ale áno, ide. Aspoň teda v konečnom dôsledku. Pravda je však taká, že som v detstve choval chobotnicu.“ Podstatne viac ako iba jednu, ale nechcel to zbytočne komplikovať. Potom mu konzola ostro zapískala a on náhlivo urobil vlastný ťah, aby ju umlčal.

Neskoro. Hanová sa už sklonila k nemu a jeho prístroju. „Proti komu hráš? Je to Poullister? Ten nič nezahrá poriadne.“ Na

konzole bola hra na budovanie mapy zo štvorčiekov – drobný idealizovaný terén napoly vyplnený dielikmi prepájajúcimi cesty, rieky a mestá. Vyzeral divne, jednotlivé štvorčeka boli rozmiestnené bez ladu a skladu, cesty sa tiahli odnikiaľ nikam, zubaté hradby miest sa zhlukovali ako morskí ježkovia.

„No... Nie, nie je to Poullister.“

Hanová sledovala očami káble a videla, kam vedú. Áno, mohol to celé zbehnúť vo virtuálnom priestore lodných systémov, čo bol aj ďalší logický krok. Nateraz sa však snažil udržať svoje partie v tajnosti z obavy, že sa mu budú ostatní posmievať.

Hanová sa však netvárila posmešne. Priam videl, ako urputne premýšľa. „Ty hráš...“

„S Pavlom,“ doplnil sám. „Teda, s Pavlom Piatym. Je to najlepšie modifikovaný exemplár. Miluje konzolu a zážitky z virtuálneho priestoru. Vraavel som si... Vieš, dokonca aj niektorí ľudia majú problém zvyknúť si na virtuálny rozmer, ale chobotnice sú ako stavané na manipulovanie s priestormi. Myslel som si, že im bude prekážať absencia hmatových podnetov, ktoré pre ne ešte nemám, ale ukázalo sa, že aj tak si zvykajú veľmi rýchlo. Najlepšie to zvláda práve Pavol, a tak s ním skúšam niektoré jednoduchšie hry. Zatiaľ bez oslnivých výsledkov: robí ťahy a pochopil pravidlá, takže vie, kedy môže ísť a čo môže robiť, ale čo sa týka stratégie, bodov či túžby po výhre, to všetko je nateraz mimo jeho chápania.“

„Povedz mu, že ak prehrá, nedostane nažrať,“ navrhla Hanová s pohľadom upretým do akvária.

To už skúsil. Pavlovovská motivácia nie je pri tréningu chobotníc ktovieako úspešná. Len čo sú syte, jedlo je pre ne nepomerne slabšou motiváciou ako zvedavosť. Okrem toho, keď sa pokúsil naznačiť Pavlovi, že niekde v hre je skrytá kreveta, jeho experimentálny subjekt ju celú pokazil, ako urputne sa ju pokúšal rozobrať.

„Tento priestor ale budeme čoskoro potrebovať pre ozajstný náklad,“ poznamenala nakoniec Hanová, aj keď možno trochu lútostivo.

„Po prvé, aj toto je náklad, hoci len experimentálny. Po druhé, nebudeme ho potrebovať. Vieš, trochu som to tu zorganizoval. Zvládneme to aj bez tohto hangára. Vlastne som nám vybavil ešte viac miesta, ako sme mali predtým.“ Zmeny, ktoré boli rovnako dobré, ako tvrdil, hneď aj poslal do virtuálneho priestoru, do ktorého mali obaja prístup rovno z mozgu. Dizajnéri *Egejčana* sa priveľmi nenamáhali, lebo s takým obrovským rozpočtom ani nemuseli. Senkovi vylepšil ich prácu, zlepšil využitie priestorov a zjednodušil presuny materiálu do tej miery, že by si za to zaslúžil oficiálnu pochvalu. Celé to na papieri vyzeralo perfektne, ak ste nevedeli, že sa to uskutočnilo iba preto, lebo niekto potreboval viac miesta pre akváriá.

Keď Hanová odišla, dohral hru a nakrímil svojich maznáčikov. Dúfal, že sa celá loď potajomky neuškŕňa nad „šibnutým Disrom a jeho cvičenými hlavonožcami“. Konzola už však znova blikala, aj keď Pavol ešte usilovne rozoberal kraba.

Bola to jedna z ďalších – Salome. Pozorovala pri hre Pavla a teraz využila vlastný implantát, aby sa cezeň napojila do herného systému. Urobila toľko ťahov, koľko sa dalo, no teraz musela čakať na jeho reakciu.

Senkovi tušil, že by asi mal odísť od akvárií a stretnúť sa s ľuďmi alebo urobiť niečo podobne zdravé. Na druhej strane, práve absolvoval rozhovor s druhým človekom, ktorý ho dosť vyčerpal, a nechcel sklamať taký dychtivý experimentálny subjekt.

Znova si sadol, vložil do virtuálneho priestoru svoj štvorček a čakal, čo urobí Salome.

5

P očas Baltielovej neprítomnosti prevzala velenie orbitálneho modulu Siri Skaiová. Spolu so štyrmi ďalšími nemusela robiť v podstate nič okrem doladovania databázy, v ktorej počítač katalogizoval biosféru Nodu (Senkoviho žartovné meno postupne prenikalo do kolektívneho podvedomia). Samozrejme, Baltiel mal podľa predpisov ostať na orbite a dolu poslať iba výsledok, to by sa však radšej prepadol do horúcich pekiel. Na tento deň čakal celé roky, ktoré tu strávili, či už v hibernácii, alebo mimo nej. Nielenže bude vo výsadkovom člne, ale stane sa prvým človekom, ktorý sa ocitol na tejto planéte. To si nedá od nikoho vziať.

Už dlho tam boli diaľkovo riadené stroje, ktoré im pripravovali všetko potrebné. Mali tam postavenú základňu s atmosférou, ktorá sa zase až tak nelíšila od tej vonku – trocha nižší tlak, trocha viac kyslíka. Inak povedané, takmer ako na Zemi, a čakala ich tam aj normálna gravitácia! Pridlhó žil vo vesmíre s umelou, rotačnou alebo vôbec žiadnou.

Pravdaže, podľa plánu mali len uskutočniť výskumnú misiu – tú, ktorú vymyslel namiesto toho, čo im prikazovalo pôvodné zadanie pre túto planétu. Snažil sa nemyslieť na ňu ako na domov. Bude to iba malá séria poprepájaných kupol, len o čosi viac priestoru ako v module, ktorý oddelili od *Egejčana* a nechali na obežnej dráhe, zatiaľ čo väčšina lode pokračovala po ceste k Damasku.

Senkovi a tie jeho hlúpe názvy! Na druhej strane sa však vždy uchytili. Kolonisti si pre oba svety určite vymyslia vlastné

prezývky, keď na ne dorazia... A možno ani nie. Záležalo na tom, aké zlé je to doma na Zemi. Senkovi vravel, že tam budú prichádzať plné lode zúfalých utečencov, ktorí zahltia všetky teraformovacie stanice žiadosťami o ubytovanie a stravu. Bude to veľká ľudská diaspóra, nie však taká, akú si predstavovali.

Posadil sa s posádkou k slávnostnému jedlu – upravil rozpis služieb, aby pred historickým štartom nik nespál. Vládla tam mierne optimistická nálada. Koniec koncov, Zem bola nesmierne ďaleko a všetci verili, že si problémy napokon vyrieši sama. Oveľa bližšie a bezprostrednejšie im pripadali záhady Nodu.

Skaiová dokonca uvažovala nad získaním niečoho jedlého z planéty, lebo Senkoviho delili od komerčného chovu rýb na Damasku ešte dlhé roky. Bola však geologička a do iných odborov sa nemiešala. Deväťdesiat percent bielkovín z Nodu bolo pre ľudí nejedlých – nie okamžite jedovatých, ale skrátka inertných, ktoré vám zapchajú črevá a nakoniec vás možno zabijú veľkým obsahom arzénu a ortuti, ktorými oplýva tento svet. Zvyšných desať percent sa neoplatilo nákladne extrahovať.

Baltiel mal dosť času, aby sa stal popredným expertom na krajinu Nod, no namiesto toho mal pocit, akoby jeho poznatky o tejto planéte boli celkom ako jej bielkoviny v žalúdku: takmer nestráviteľné. Nešlo o to, že by automatické sondy nič nepriniesli, práve naopak. Získali obrovské množstvo informácií o planéte, no bez spôsobu, ako ich usporiadať, aby dávali aspoň nejaký zmysel. Cítil sa ako školák, ktorého učia dejepis ako sled dátumov a kráľovských mien bez kontextu, ktorý by im dal význam.

Organizmy Nodu mali bunkovú štruktúru tak ako pozemské, aj keď ich bunky sa diametrálne líšili. Po prvé, boli menšie – v priemere sotva dosiahli veľkosť baktérie *E. coli*. Chýbalo im jadro, no v membráne mali implantovaný špecifický typ prenosnej a neuveriteľne hustej štruktúry. Biochemička Lanteová hovorila o ukladaní informácií na úrovni atómu, oveľa kompaktnejšom ako DNA, no možno náročnejšom na energiu počas vzniku a rastu. Vyzeralo to, že každá bunka reaguje

na svetlo, a platilo to aj na tie, ktoré sa nachádzajú hlboko v tele organizmu. Prečo? Nik na to nemal dobrú hypotézu. Množstvo zo skúmaných organizmov metabolizovalo slnečné svetlo – robili to zakorenené rastliny, ale aj veľmi mobilné tvory, čo naznačovalo, že ich mechanizmus (zatiaľ neznámy, aj keď sa objavilo zopár fantastických nápadov) je oveľa účinnejší ako fotosyntéza pri rastlinách. Na Node zatiaľ neobjavili nijakú deliacu čiaru medzi rastlinami a živočíchmi.

Takmer všetky organizmy mali symetrickú stavbu tela s rozlíšiteľnou hornou a dolnou stranou, ale so žiadnym predkom a zadkom. Jedinou výnimkou boli prípady, v ktorých to evolúcia urobila presne naopak, aby mohli lietať povetím chrbtovou stranou napred. Aha, a mnoho organizmov bolo len čiastočne bunkových, lebo veľkú časť ich tela tvorilo poddajné tkanivo, ktoré vyzeralo takmer neživo a manipulovalo aj deformovalo sa sťahovaním vlákien. Napríklad medúzy, ktoré predstavovali významný kmeň miestneho života, boli samá plachta a takmer žiadne telo.

Baltiel nepatril k tým, ktorí hneď pomýšľajú na komerčné využitie, Nod mu však už stihol ukázať formy ukladania informácií, konverzie energií a superľahké materiály, ktoré pozemská technológia nateraz nevedela ani replikovať. Pritom mu však celý tento ekosystém pripadal... mladý. Okrem niektorých skutočne kolosálnych druhov medúz v ňom nič nepresiahlo rozmery stredne veľkého psa. Nebolo tam nič, čo by aspoň vzdialene pripomínalo les (vlastne ani strom či aspoň drevo) alebo malo aspoň náznak vnútornej kostry. Všetko sa rozťahovalo do strán namiesto toho, aby bojovalo o výšku. Uvažoval, či takto nevyzerala aj Zem počas devónskeho obdobia, keď sa život ešte len usádzal na súši.

Čo by sa z nich mohlo vyvinúť? To sa nikdy nedozvie. Trápila ho trpká istota, že prítomnosť ľudí v tejto sústave znamená, že sa to nedozvie vôbec nikto, lebo pôvodný život na Node čaká brutálny koniec.

Zatiaľ o ich objavoch neposlal na Zem ani pol slova. Pokiaľ vedel, aj ostatní dodržali v tomto ohľade jeho rozkazy. Žiaľ, ce-

lé sa to zosype v momente, keď tam prileť prvá vlna pozemšťanov pripravená zmyť všetky tieto krehké značky v piesku, aby si na ňom tak ako na všetkých obývatel'ných planétach mohla postaviť parádny dom s výhľadom na oceán. Sníval o možnosti rozmiestniť na obežnej dráhe Nodu majáky s výstrahou pred morom, ktoré by odvrátili takúto budúcnosť.

Nateraz si to však hlavne užíval. On a jeho posádka urobila všetko, aby katalogizovali túto divú spleť podivne neambi-
ciózneho života, kým sa ešte dá. Ak nič iné, tak budúcim generáciám zanechajú aspoň podrobné záznamy.

Spojil sa cez sieť modulu so Skaiovou a tá mu potvrdila, že sú pripravení a všetky systémy im dávajú zelenú. Ubezpečil sa, že jeho tím už prišiel k výsadkovému člnu. Erma Lanteová (biologička a zdravotníčka) aj Gav Lortisse (špecialista na geotermálne javy a všeobecnú techniku) tam už boli a Kalveen Raniová (meteorologička a pilotka) práve vyrazila. Nechala mu odkaz a on sa naň ustráchané pozrel, lebo čakal, že sa objavilo niečo, čo oddiali ich osud – nestability, búrky alebo niečo podobné. Namiesto toho mu však len radila, aby kontaktoval Senkoviho. *Mal pre mňa pár meteorologických dát na analýzu, ale keď dorazili, boli to len iba nezmysly. Možno má problémy.*

Baltiel si hovoril, že má dosť svojich a nechce sa mu pridávať k nim aj tie Senkoviho. Ten chlap mal byť predseda samostatný, dofrasa!

Len čo vykročil na krátku cestu k hangáru pre výsadkové člny, zaliala ho vlna nečakaného nadšenia, ako keď dieťa vyráža na prázdniny, o ktorých tak dlho snívalo. V tejto plechovke už žil pridlhho: subjektívne roky, objektívne (podľa lodného chronometra) desaťročia. Celkom ako dieťa, ktoré sa celú generáciu len pozerá na darčeky pod stromčekom, a aj keď mu nik nezákalal ich otvoriť, nadľudsky sa samo ovláda.

Ako dieťa. Takto by ho neopísal nik z jeho tímu. Videli v ňom človeka, ktorý si vždy udrží pokoj, vždy má na všetko odpoveď, a dokonca – zázrak zázrakov – vie Senkoviho vrátiť z výšok, hlbín či iných dimenzií, do ktorých ho zavliekli jeho myšlienkové

procesy. V skutočnosti v ňom bublala tichá, neškodná škodoradosť. Načasovanie misie, nech už v záznamoch vyzeralo akokoľvek dobre, sa týkalo skôr faktu, že mu nakoniec došli aj posledné zásoby trpezlivosti. Dnes sú skrátka Vianoce a on sa chystá rozbaľovať darčeky.

Ešte vždy však bol najvyšším veliteľom expedície a prinajmenšom nominálne pod neho spadalo aj Senkoviho malé léno, takže prikázal modulu spojiť sa so svojou bývalou loďou, *Egejčanom*.

„Zdravíčko, veliteľ,“ znela oneskorená reakcia. Kým prišla, Baltiel sa už dostal do výsadkového člna a kontroloval Lortissa a Raniová, zatiaľ čo oni si navzájom kontrolovali všetky predletové parametre. Opatrnosti nikdy nie je nazvyš.

„Siri ti preveruje nejaké meteorologické dáta,“ povedal Disrovi.

„Aha. Uhm. Áno. Nie, teraz nemajú vysokú prioritu.“ Medzičasom už ľudia v člne preverili všetky výsledky, Siri Skaiová potvrdila, že môžu štartovať, a nadšené vnútorné dieťa v Baltielovi potlačilo takmer všetko ostatné. Zdalo sa mu, že Senkovi je akýsi vyvedený z miery, čo by práve v jeho prípade malo byť dôvodom na znepokojenie, no určite by práve teraz nič celkom katastrofálne nepokazil, nie? Iste nie tesne pred ich odletom na Nod.

A pritom... „Čo sa deje, Disra?“

„Máme len pár zádrhov v systéme, veliteľ. Nič, čo by ťa muselo trápiť.“ Senkoviho tón po dlhej pauze bol celkom jednoznačný. *Niečo posral a nechce, aby som sa v tom vítal*. Samozrejme, Baltiel si to mohol preveriť. Mohol sa s *Egejčanom* spojiť na veliteľskej úrovni a bez problémov nahliadnuť pod pokrievku rečičiek a zahmlievaní, ktorou Senkovi zakryl tvrdé dáta. Alebo by ho mohol nechať, nech s tým pokračuje a nekazí mu najväčší deň v živote.

Nakoniec dospel k zásadnému strategickému rozhodnutiu, aj keď mu opatrnosť velila presný opak. Dvadsať rokov sa jej držal, teraz bol však čas na jeden majestátne neopatrný čin. Ukončil spojenie s tým, že Senkovi si tentoraz musí upratať

vlastné sračky sám. Akurát dúfal, že ich nerozmaže ešte aj po stenách.

Odmietal prísť o čas vyhradený pre bezpečný štart. Nemohol tušiť, čo všetko týmto rozhodnutím spôsobí.

„Skaiová?“

„Môžete vyraziť podľa vlastného uváženia.“ Ona a jej časť posádky sa už pohodlne usadili a pokračovali v zbere dát. Väčšina z nich sa chystala na hibernáciu, len čo výsadkový čln bezpečne zosadne na povrch. Baltiela prekvapilo, že sa nebili o miesto vo výsadku, no život s medúzami asi nelákal každého tak ako jeho.

Hangár okolo nich vyprázdnil a vzduch odsali do modulu, aby nevyšiel navnivoč. Potom sa otvorili vonkajšie dvere a rotácia modulu jemne vytlačila čln na dokonale naplánovanú dráhu.

Baltiel si pre základňu vybral bióm prímorských solísk, lebo boli pohostinnejšie ako žeravé púšte vo vnútrozemí. Niežeby ich skafandre nedokázali riadiť vnútornú teplotu, ale čím menej musí technika pracovať, tým dlhšie vydrží bez údržby. Okrem toho soliská vyzerali aj najväčšími obývané zo všetkých biómov na súši a antropocentrický pohľad naznačoval, že sa tam evolúcia možno snaží vytvoriť aj niečo ďalšie. Zrejme to bola len ilúzia. Veľké žriedla evolúcie boli zrejme inde, a keby ostali odkázané iba na seba, nová vlna vývoja by možno prišla z hlbín mora alebo od tvorov vznášajúcich sa v horných vrstvách atmosféry. *Teraz je to už jedno. Môžeme sledovať iba prítomnosť, kým nezničíme budúcnosť.* Tá predstava ho rozzúrila, no pokiaľ veliteľ nasledujúcej lode nie je tiež radikálny ochranár, ako by tento nový život mohol mať akékoľvek dlhodobejšie vyhliadky? Samozrejme, jednotlivé druhy môžu prežiť aj popri ľuďoch alebo uzavreté v rezerváciách či zoologických záhradách, no ekologické dejiny Zeme ukázali, aké nedostatočné sú opatrenia tohto typu. Jedno z veľkých víťazstiev teraformácie bola schopnosť rekonštruovať celé pozemské ekosystémy, ktoré doma na Zemi už ležali na smrteľnej posteli. Ekosystém je totiž svojim spôsobom základnou jednotkou života: jednot-

livé druhy už len svojou prítomnosťou vytvárajú prostredie pre život a fungovanie iných druhov. *Doma sme ich celkom zničili, pomyslel si, a kým pochopíme Nod, zničíme ich aj na ňom.* Na moment ho zmohla predstava Damasku, ktorý vyzerá celkom ako Zem a harmonicky spolunažíva s mimozemským Nodom. Čoraz horšie správy z domu však tento sen utápali v záplave temného nihilizmu. *Zistíme, čo sa len dá, a zaznamenáme to. Budem môcť hrdo vyhlásiť: „Chodil som medzi nimi.“ To mi už nik nevezme, aj keby prišli najhorší z najhorších.* Už samotná predstava Zeme s jej politickými šarvátkami, údajmi o padlých i ranených a čoraz desivejším šialenstvom mu zvierala útroby, on však tie výjavy celkom vedome potlačil a krčie zjemnil liekmi ako všetci ostatní. *Nedovolím, aby mi nejaká svetová vojna pokazila najväčší moment v živote. A bude to len dávna história, kým sa dostane až k nám.*

Výsadkový čln klesal po vopred naplánovanej dráhe a Raniová ho podrobne kontrolovala pre prípad, že by musela zasiahnuť. Lortisse monitoroval výkon systému, no robil to skôr zo zvyku ako preto, lebo by to bolo naozaj potrebné. Lanteová driemala, aj keď už vnikli do vonkajšej atmosféry. Baltiel sa uprene díval na obrazovku s pohľadom na Nod z modulu aj výsadkového člna. Bol to hnedo-čierno-červený svet, na hony vzdialený od zeleno-modrého klenotu novej teraformovanej Zeme.

Z Egejčana čosi prišlo. Napriek všetkému sa na to pozrel. Čo zase? Boli to však len akési nezmysly, reťazce alfanumerických znakov zoradené tak, aby pripomínali jazyk, no bez akéhokoľvek významu.

Kanadský žartík? Čítal o nich v Senkoviho spise. Zjavne boli spôsobom, ako ukázať menej sofistikovaným ľuďom, aký je bystrý, no nerobil to zase až tak často. Radšej mu poslal otázku, čo to má znamenať.

Naberali smer na zostup vo veľmi jemnom uhle, aby čo najmenej opotrebovali výsadkový čln. Zároveň im to dalo možnosť naplno využiť ventrálnu kameru a pozrieť si cez ne čo najviac z ich nového sveta. Pod nimi sa ako nekonečný obsidián roz-

prestierala morská hladina. *Vínovo tmavé more*. Boli privysoko na to, aby sa dalo rozoznať čokoľvek iné, no bližšie pri pobreží poletia tesne nad vlnami.

„Hej, veliteľ, nie, všetko je okej!“ *8jsgjg r jg8l ufwytmv-i9r f*
 „Všetko máme pod kontrolou. V pohode. Ako sa vám letí? *kksn hu9 d i99t k*

„Čo to má byť, Disra?“ Baltiela náhle zmohla neistota, lebo okrem Senkovihu signálu mu z *Egejčana* prichádzalo množstvo nezmyselného šumu, viacero samostatných prenosov, ktoré sa prejavovali ako prudké zvukové ruchy v hlavnom audiokanáli.

„To je iba... Pozri sa, veliteľ, len žiadnu paniku. Musím to celé vypnúť a zapnúť.“

Urobil som chybu. Bol v jedinom člne orbitálneho modulu a už nemohol robiť nič, iba pristáť. Nemal ako ísť Senkovimu na pomoc. *Na druhej strane, aj keby som bol ešte vždy tam hore, pri tomto rozložení planét by to trvalo skoro rok*. „Vysvetli mi to!“ rozkázal ostro.

„Mám trocha problém s infiltráciou,“ odpovedal mu Senkovihu hlas, ktorý sa urputne – a márne – snažil zníť nedbanlivo. „Musím...“ *hs i4 gk; gg 8lubj2* „... od základu reštartovať lodné systémy. Je mi to fakt ľúto, veliteľ. Trocha som to...“ *n83.ljsg.n hgikkkd* „... posral.“

Baltielovi skrúcalo črevá – čiastočne od strachu, no najmä od zlosti, že sa Disrovi darí kaziť mu najkrajšie chvíle v živote. „Vysvetli mi to,“ zopakoval a potom, keď sa pozrel na úvodnú analýzu nezmyselných prenosov, dodal: „Nieko vás hackol?“

„Nie. Nie, nie. Áno.“ Senkovihu omeškaná reakcia znela, akoby mu to pripadalo smiešne a zároveň desivo vážne. „Pozri sa, ostatných posielam do člna pre prípad, že by...“ *9wks rj i934mmgpppppaaaaaaaahojjjjjjjjjj-ahojahojahojčočočo* „Len pre prípad, že by sa to fakt nepekne zvrstlo, čo sa nestane, ale je to celé trocha...“ *čočo95mg; húúúúpýtápýta* „... veď vieš, keby... Povedal som im, že keby sa to tu fakt pokašlalo, majú letieť k Nodu a vydať sa ti na milosť a nemilosť. Nie je to ich chyba. Iba moja, okej?“

„Disra, tak mi už, dopekla, povedz, čo sa tam deje!“ Baltiel mal čo robiť, aby prekričal jeho bľabot. Z čoraz usporiadanejšej povahy toho rušivého šumu mu naskakovala husia koža. *Vari nahodil v lodi kompletný režim umelej inteligencie, alebo čo?*

„Som obeťou vlastného úspechu,“ ozval sa Senkovi do náhleho ticha, lebo ostatné prenosy nečakane zmĺkli. „Obmedzil som im šírku pásma, ale nedokázal som ich udržať v patričných medziach. Teraz všetko odpájam. Nič viac ti vedieť netreba. Onedlho sa obnoví štandardná prevádzka.“

„Rozhodne potrebujem vedieť viac!“ Baltiel sa snažil získať odpovede aj priamo od *Egejčana*, no kvôli Disrovým pokusom o zahmlievanie a chaosu, ktorý tam panoval, sa nevedel dostať k nijakému ucelenému obrazu. Na displejoch pred ním sa morská hladina Nodu stratila zo zorného uhla kamier a vystriedala ju červená púšť. Podľa diagnostiky malo byť v sieti *Egejčana* pol tucta divných nesmerovaných procesov, ktoré sa vrhajú na všetky strany a pokúšajú sa prebiť do lodných systémov.

Myslel si, že jeho požiadavka prišla neskoro, no Senkovi ju zjavne počul tesne predtým, ako to celé vypol. „Okej, veliteľ, to je vysvetlenie,“ odpovedal. „Asi som tak trochu podcenil zabezpečenie mojich experimentálnych subjektov.“

„Vysvetli mi to!“ prikázal Baltiel do tretice.

„Trénoval som ich. Učil som ich základné komunikačné procesy, aby mohli pracovať so zariadením na Damasku. Budú tu užitočné. Budeme ich potrebovať. Akurát sú ukrutne zvedavé, chápeš? Majú to v génoch a ja som využil Rusov-Califiho vírusový katalyzátor na posilnenie tejto vlastnosti. Podcenil som, ako rýchlo sa vedia učiť.“

Kdesi uprostred jeho obhajoby Baltiel konečne pochopil, ako to myslí. „Disra, teraz hovoríš o tých tvojich prekliatych osmonohoch?“

„Presne tak, veliteľ.“ Znelo to trochu zahanbene, no cítil v tom aj náznak pýchy, akoby sa Disra nadchýnal sám sebou či svojimi maznáčikmi. „Naučil som ich pripojiť sa do systému, hrať hry a učiť sa základné veci, ale teraz mi prešli cez všetky